

Новината бѣше неочаквана. Никой не можеше да прецени тая победа тъй, както много дни по-късно. Но всички чувствуваха голѣмия и смѣлъ подвигъ, чувствуваха беззаветния устремъ на една армия, невидима, таинствена и далечна, но стихийна и неудържима. Тамъ нѣкъде, кждето сочеше майорътъ, предъ тая армия, като предъ буйния потокъ на придошла рѣка — рушеше се и падаше всичко. Падаха крепости, градове, села. Два дни сами имахме бой, бѣхме победители, — побеждаваха и тамъ. И нашитѣ войници, гладни, уморени, три дни безъ почивка, безъ сънъ, еднакво се радваха за себе си и за другитѣ. Искрена и непринудена радостъ, която извираше отъ съзнанието на единъ голѣмъ и общъ подвигъ, широкия, беззаветенъ полетъ на една голѣма душа, празникътъ, чаканъ отъ вѣкове.

Радостната новина и спокойната почивка, която идѣше, — това бѣше достатъчно да развесели и оживи всички. Пушкитѣ се съставиха, снеха се раницитѣ и срѣдъ веселата разбъркана глъчка на сжщински пазаръ, войницитѣ се заскитаха наоколо. Събираха сухи бурени, търгаха стърнище отъ нивитѣ — всѣки искаше да си пригответи поне суха постилка. Мека и суха постилка отъ трева или слама, — че това е вече твърде комфортно легло. За квартири, дори за палатки, съ които се простирахме още въ Куртъ-Аланъ, никой вече не